

Arrest

nr. 91 495 van 13 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat C. VERKEYN, loco advocaat S. MICHOLT, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 5 juni 2012 toe op Belgisch grondgebied en dienden diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 6 juli 2012 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan per aangetekend schrijven van 9 juli 2012 in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

- aangaande eerste verzoeker:

"A. Feitenrelaas

U, een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, bent afkomstig uit Khasav-Yurt, Republiek Dagestan. Sinds 2004 bent u traditioneel en sinds 2006 officieel gehuwd met M.(...) Z.(...) (O.V. 7.519.590), met wie u een zoon heeft, M.(...) R.(...). Uw vrouw en zoon verblijven eveneens in België.

Sinds 2003 werkte u als lijfwacht bij de vice-minister van Binnenlandse Zaken van Tsjetsjenië. Uw taak bestond erin het huis en de gezinsleden van de vice-minister te bewaken. Uw problemen begonnen naar aanleiding van drie telefoontjes van uw voormalige vriend, A.(...) S.(...) die sinds 2003 de rebellen vervoegd had. Hij belde u op en stelde dat u uw job als lijfwacht bij de vice-minister moest opgeven. Op 17 juli 2005 was u aan het werk in het huis van de vice-minister toen zijn persoonlijke lijfwachten u oppikten en naar Grozny vervoerden. U werd daar ondervraagd over die telefoontjes, en geslagen. Op 20 juli 2005 werd u terug naar u thuis gebracht en gedumpt op de binnenplaats. Omwille van uw verwondingen werd u in het ziekenhuis opgenomen waar u gedurende anderhalve maand gehospitaliseerd werd. U werd eveneens ontslagen aangezien de vice-minister u niet meer vertrouwde. Twee maanden na uw ontslag uit het ziekenhuis werd u nogmaals ondervraagd in verband met die telefoontjes, waarna u met rust gelaten werd.

Echter, telkens wanneer er iets in de stad gebeurde, werd u opnieuw opgepakt en ondervraagd. Zo werd u tweemaal, in 2007 en 2010, meegenomen door de autoriteiten. Op 24 november 2011 vielen er gemaskerde OMON-soldaten het huis binnen en namen u mee naar het stedelijk politiebureau van Khasav-Yurt. Uw ondervragers wilden dat u een document zou ondertekenen dat stelde dat u schuldig was aan de beschieting van politieagenten. U weigerde dit en werd geslagen. Diezelfde dag kocht uw vader u vrij, waarna hij u naar het ziekenhuis van Khasav-Yurt bracht voor een medische expertise. Het ziekenhuis weigerde dit onderzoek echter uit te voeren, volgens u omdat zij meewerkten met de politie. U en uw vader keerden terug naar huis, pikten uw oom op en gingen naar het ziekenhuis van Makhachkala waar een medische expertise uitgevoerd werd. De medische expert stelde dat u dringend in het ziekenhuis opgenomen moest worden waarna u drie weken in het ziekenhuis van Khasav-Yurt verbleef. Uw vader ging in december 2011 naar de organisatie 'SOS Bescherming' om uw zaak te bespreken, waarna hij de raad kreeg dat u het land moest verlaten. Uw vader was in 2010 al eens naar die organisatie geweest maar zonder resultaat. U verbleef vervolgens bij uw tante in het dorp Michurna tot aan uw vlucht uit uw thuisland. Tijdens uw onderduiken bleek dat er een huiszoeking werd uitgevoerd bij u thuis en er werd eveneens een oproepingsbrief op uw naam afgeleverd.

Op 30 mei 2012 vertrok u, uw vrouw en kind samen met uw oom naar Grozny, Wit-Rusland om vervolgens op 3 juni 2012 met de auto van de passeur tot een bos te rijden waar u vervolgens enkele uren te voet moest gaan. U werd opgepikt door een auto aan de rand van het bos en naar België gebracht. U kwam hier aan op 5 juni 2012 en diende diezelfde dag uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw rijbewijs, geboorteakte, huwelijksakte, convocatie, uittreksel van uw ziektegeschiedenis, medische expertise, huiszoekingsprotocol, een medisch attest van uw vrouw en zoon en de geboorteakte van uw vrouw.

B. Motivering

U vreest dat u nog steeds problemen zal kennen met de Dagestaanse autoriteiten bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst omwille van de telefoontjes van uw voormalige vriend A.(...) S.(...) die sinds 2003 de rebellen vervoegd had. Het Commissariaat-generaal verklaart uw asielaanvraag echter ongeloofwaardig omwille van de volgende redenen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u onaannemelijk vaag blijft over elementen die de kern van uw relaas raken, hetgeen de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag ernstig ondermijnt. Betreffende uw voormalige strijdsvriend, die u driemaal opgebeld had, en waardoor u dergelijke problemen kende, kan u zijn volledige naam niet weergeven, u ben zelfs niet zeker van zijn officiële voornaam. (CGVS p. 23) U weet niet wanneer hij geboren is, en stelt vaag dat hij twee of drie jaar ouder is dan u. (CGVS p. 23) Uw vriend zou in 2006 overleden zijn, denkt u, specifiek kan u zijn overlijdensdatum niet weergeven. (CGVS p. 24) Daarenboven kon u met betrekking tot de twee arrestaties in 2007 en 2010 enkel de jaartallen weergeven wanneer deze incidenten plaatsvonden. (CGVS p. 16 en 24) U herinnert zich de specifieke data niet meer. (CGVS p. 24) U kan niet zeggen door welke dienst u toen werd meegenomen en stelt enkel dat u naar het stedelijk bureau in Khasav-Yurt gebracht werd. (CGVS p. 24) Uw vader kocht u vrij bij de arrestatie in 2010 maar aan wie hij het geld betaalde, weet u niet. (CGVS p. 24 en 25) U verklaart dat de reden voor deze arrestaties het feit was dat er een UAZ-auto werd opgeblazen niet ver van uw werk. (CGVS p. 25) Wanneer de UAZ in 2007 werd opgeblazen weet u niet, de tweede keer zou in 2009 of 2010 geweest zijn. (CGVS p. 15 en 25) Of er nog andere personen gearresteerd werden naar aanleiding van die ontploffingen weet u eveneens niet. (CGVS p. 25) Verder blijft u vaag met betrekking tot uw arrestatie op 24 november 2011. U stelt dat u tijdens deze arrestatie

de schuld op zich moest nemen van een beschieting van politieagenten. U kan echter niet weergeven wanneer deze beschieting plaatsvond, misschien de dag ervoor of twee dagen ervoor. (CGVS p. 26) U weet het niet precies. (CGVS p. 26) Verder weet u niet wat er gebeurde bij die schietpartij. (CGVS p. 26) U stelt dat er iemand vermoord werd maar wie dat was, weet u niet, noch kan u zeggen of er andere doden of gewonden waren. (CGVS p. 26) Vervolgens stelt u dat u diezelfde dag vrijgekocht werd door uw vader. (CGVS p. 26) U weet echter niet aan wie uw vader betaalde, noch hoeveel hij heeft moeten betalen. (CGVS p. 26) U kan bovendien niet zeggen wie uw vader moest contacteren om u vrij te krijgen. Misschien was het via een vriend die bij de belastingen werkt, uw vader vertelde het u niet. (CGVS p. 26 en 27) U stelt vervolgens dat uw vader beroep gedaan heeft op de organisatie 'SOS bescherming' omwille van uw problemen. (CGVS p. 16) Uw vader zou een eerste keer in 2010 bij de organisatie langsggegaan zijn maar wanneer in 2010 kan u niet zeggen. (CGVS p. 17) U weet niet of deze organisatie iets deed in 2010 met betrekking tot uw problemen. (CGVS p. 17) Uw vader zou een tweede maal ergens in december 2011 zijn langsggegaan toen zij u aanraadden te vertrekken aangezien ze niets voor u konden doen. (CGVS p. 16) Wie hij bij deze organisatie precies gesproken heeft weet u niet en u stelt algemeen dat het medewerkers waren. (CGVS p. 16) U kan verder niet zeggen of die organisatie stappen ondernomen heeft met betrekking tot uw zaak, of ze uw problemen onderzocht hebben of getuigen ondervraagd hebben. (CGVS p. 17) Bovendien blijft u vaag met betrekking tot de huiszoeking die uitgevoerd werd terwijl u elders ondergedoken leefde. U kan niet zeggen wanneer deze huiszoeking werd uitgevoerd, door welke dienst het gebeurde noch wie de getuigen waren van deze huiszoeking, en dit terwijl u een huiszoekingsprotocol voorlegt waarop deze gegevens vermeld staan. (CGVS p. 9 en 29) Tot slot verklaart u een convocatie op uw naam ontvangen te hebben toen u ondergedoken bij uw tante verbleef. U kan echter niet zeggen wanneer u moest verschijnen, bij welke dienst en rechercheur u zich moest aanmelden, noch in welke hoedanigheid u werd opgeroepen, hetgeen informatie is die eveneens op de convocatie af te lezen is. (CGVS p. 18 en 19)

Deze vage verklaringen omtrent de basis voor uw asielproblemen, namelijk betreffende uw vriend Abakar Sultanmuradov, evenals de daaropvolgende asielincidenten, kan het Commissariaat-generaal onmogelijk aanvaarden. Zo mag men redelijkerwijs verwachten dat een asielzoeker kernelementen met betrekking tot zijn asielproblemen onthoudt, des te meer omwille van de impact die zulke incidenten hebben op een leven. Eveneens verwacht het Commissariaat-generaal dat een asielzoeker ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas, waarvan hij geen persoonlijke kennis heeft. In casu kan u beide verwachtingen van het Commissariaat-generaal niet inlossen. Zo bleef u onaannemelijk vaag wat basisinformatie over uw strijder-vriend betreft. U was niet zeker van zijn naam, noch kon u zeggen wanneer hij precies overleed, hetgeen bijzonder onaannemelijk is gezien zijn uitermate belangrijke rol in uw asielverhaal. U wist daarenboven kernelementen van zowel uw arrestaties in 2007 en 2010 als uw arrestatie in 2011 niet weer te geven, hetgeen onaannemelijk is voor het Commissariaat-generaal. Zo mocht er verwacht worden dat u vrij specifiek kon weergeven wanneer in 2007 of 2010 en naar aanleiding van welke ontploffingen u werd meegenomen, welke stappen uw familie ondernam om u vrij te krijgen en om u bescherming te geven. U kon deze belangrijke informatie niet weergeven, hetgeen vreemd is aangezien u deze informatie kon verkrijgen van uw familie toen u nog in uw herkomstland verbleef. Eveneens kon verwacht worden dat u informatie had betreffende uw vrijkoop in november 2011, de huiszoeking en de convocatie die kwam op uw naam. Wederom blijft u vaag over deze gebeurtenissen. Het Commissariaat-generaal stelt bovendien dat u kernelementen van de huiszoeking en convocatie niet kan weergeven terwijl u documenten, die hierna verder besproken zullen worden, over deze gebeurtenissen bezit en die deze informatie bevatten. Zo is uw gebrekkige kennis betreffende de instantie die u opriep of de huiszoeking uitvoerde voor het Commissariaat-generaal onaannemelijk, gezien het uitermate essentieel belang van deze informatie betreffende de identiteit van uw belagers. Uw gebrek aan kennis omtrent uw voormalige vriend A.(...) S.(...) evenals de daaropvolgende asielincidenten tast uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw problemen bijgevolg op ernstige wijze aan, temeer u duidelijk de mogelijkheid had om hieromtrent informatie te bekomen door uw familie hierover te bevragen of de documenten die u neerlegt op het Commissariaat-generaal te bestuderen.

Daarenboven wil het Commissariaat-generaal opmerken dat ook uw vrouw bijzonder vaag bleef met betrekking tot uw asielproblemen. Zo kent zij de naam van uw vriend niet, noch kan zij weergeven wanneer u opgebeld werd. (CGVS vrouw p. 7) Vervolgens werd u, volgens haar verklaringen, meegenomen telkens als er iets gebeurde. (CGVS vrouw p. 8) Hoeveel keer u werd meegenomen kan zij niet zeggen, noch wanneer dergelijke incidenten zich voordeden. (CGVS vrouw p. 8) Zij herinnert zich uw laatste arrestatie op 24 november 2011 maar voor dit incident kan zij geen andere arrestaties opnoemen. (CGVS vrouw p. 9) Betreffende de arrestatie van 24 november 2011 kon uw vrouw niet weergeven hoe lang u vastgehouden werd, noch hoe u bent vrijgekomen. (CGVS vrouw p. 9) Er werd haar vervolgens gevraagd of er nog iets voorgevallen was in de periode vanaf uw

onderduiken tot jullie vlucht naar België waarop uw vrouw stelt dat zij het niet weet. (CGVS vrouw p. 11) Geconfronteerd met de huiszoeking en de convocatie stelt zij dat zij de documenten gezien heeft. (CGVS vrouw p. 11) Zij kan echter niet weergeven wanneer die huiszoeking plaatsvond, noch wie ervoor verantwoordelijk was. (CGVS vrouw p. 11) Opnieuw wordt de geloofwaardigheid van jullie asielproblemen aangetast door het ernstige gebrek aan informatie van uw vrouw hieromtrent. Het is immers onaannemelijk dat uw vrouw hoegenaamd niets kon vertellen met betrekking tot uw voormalige vriend, elementaire zaken zoals de datum van uw arrestatie en vrijlating of de manier waarop u vrijkwam niet kent, noch informatie kon weergeven over de huiszoeking die plaatsvond bij jullie thuis. Ook haar vaagheid met betrekking tot jullie asielincidenten doet afbreuk aan jullie geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Vervolgens werden er verscheidene tegenstrijdigheden en ongerijmdheden vastgesteld tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw vrouw. Met betrekking tot uw arrestatie op 24 november 2011 stelt u dat mannen in blauwe camouflage-uniformen met vlekken waarop OMON stond het huis binnenvielen. (CGVS man p. 25) Uw vrouw verklaart echter dat mannen in zwarte uniformen het huis binnenvielen, zij weet niet of er iets op de uniformen stond. (CGVS vrouw p. 9) Vervolgens stelt u dat u, na de arrestatie van november 2011 en na uw daaropvolgend ziekenhuisverblijf, uw vrouw bij u thuis terug zag. (CGVS man p. 28) Uw vader had haar van bij haar ouders naar huis gebracht. (CGVS man p. 28) Uw vrouw daarentegen stelt dat zij u een eerste maal na uw vrijlating in november 2011 terugzag voor uw vertrek naar België, toen u werd opgehaald om naar België te vertrekken, zijnde eind mei 2012. (CGVS vrouw p. 5, 10) Geconfronteerd met dit verschil in verklaringen stelt uw vrouw dat haar laatste bezoek aan uw huis op 24 november 2011 was. (CGVS vrouw p. 10) Eveneens verklaart u dat u in uw onderduikperiode bij uw tante nog telefonisch contact had met uw vrouw. (CGVS man p. 4) Uw vrouw stelt dat zij geen contact had met u in die periode, zij sprak u niet per telefoon. (CGVS vrouw p. 11) Uw vrouw stelt, na confrontatie, dat het niet kan dat u gezegd heeft van wel. (CGVS vrouw p. 11) Het Commissariaat-generaal kan deze verklaringen hoegenaamd niet aanvaarden. Niet alleen kwamen uw verklaringen betreffende uw arrestatie van november 2011 niet overeen, tevens bleek u tegenstrijdige verklaringen af te leggen met betrekking tot het contact met uw vrouw in de onzekere en gevaarlijke periode volgend op die arrestatie, hetgeen op ernstige wijze afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielproblemen. Het Commissariaat-generaal verwacht immers dat een aanhouding, omwille van zijn indringende en drastische aard, in het geheugen van een asielzoeker en zijn familie gegrift staan, waardoor er hieromtrent gelijklopende verklaringen afgelegd kunnen worden, ook al betreffen het gebeurtenissen van enkele jaren terug. Dit was in casu duidelijk niet het geval. Zo bleken uw verklaringen betreffende de uniformen van uw belagers hoegenaamd niet overeen te komen. Niet alleen kwam de kleur niet overeen, daarenboven bleek uw vrouw zich de letters OMON op de uniformen niet meer te herinneren, hetgeen op zijn minst opmerkelijk te noemen is. Daarenboven leggen jullie verschillende verklaringen af betreffende jullie contact met elkaar na uw arrestatie in november 2011. Gezien uw onzekere en risicovolle onderduikperiode, mag verwacht worden dat echtgenoten ten minste kunnen weergeven of ze in die periode contact gehad hebben met elkaar, of wanneer ze elkaar een laatste keer gezien hebben, een verwachting die in casu niet vervuld werd. Uw tegenstrijdige verklaringen betreffende uw arrestatie in november 2011 en de daaropvolgende contacten die u met uw vrouw gehad zou hebben, ondermijnen uw geloofwaardigheid verder.

Daarenboven bleken er verschillende tegenstrijdigheden te zijn tussen uw verklaringen en de inhoud van de documenten die u neerlegt ter staving van uw asielrelaas. Vooreerst verklaart u niet aanwezig geweest te zijn tijdens de huiszoeking, waarvan u het huiszoekingsprotocol neerlegt. U stelt dat u op dat moment ondergedoken bij uw tante verbleef. (CGVS p. 9) U weet niet wie er, buiten uw ouders, nog aanwezig was, want u was niet thuis. (CGVS p. 29) Echter, het huiszoekingsprotocol stelt vast dat de huiszoeking verricht werd met deelname van de eigenaar en bezitter van het huis, M.(...) R.(...). Verder stelt dit protocol dat voor de aanvang van de huiszoeking aan R.A. M.(...) gevraagd werd om verboden voorwerpen af te geven en dat er door M.(...) R.A. geen klachten waren voor of na de start van de huiszoeking. Het protocol werd getekend door de eigenaar van de woning M.(...) R.A. en een kopie van het protocol werd overhandigd aan M.(...) R.(...) A.(...). Volgens het huiszoekingsprotocol zou u dus, M.(...) R.(...) A.(...), wel aanwezig geweest zijn tijdens deze huiszoeking. U werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid waarna u stelt dat uw vader het document naar uw oom gestuurd had, en stelde dat u het, post-factum, moest tekenen. (CGVS p. 31) Achteraf heeft u pas gelezen dat uw ondertekening betekende dat u aanwezig was. (CGVS p. 31) Deze verklaring is weinig aanvaardbaar voor het Commissariaat-generaal. Zo ziet het Commissariaat-generaal de zin niet in van een post-factum ondertekening. Uw geloofwaardigheid wordt door de tegenstrijdige informatie in het huiszoekingsprotocol ernstig ondermijnd.

Vervolgens toont u een medisch expertiseverslag. Vooreerst valt op dat de datum van dit document met betrekking tot uw medisch attest een voorgedrukt jaartal van 2012 had, waarna er met pen 2011

van gemaakt werd. Uw naam bleek eveneens verkeerd gespeld, namelijk M.(...) in plaats van M.(...), zoals u zelf opmerkte tijdens uw gehoor. (CGVS p. 31) Echter, na studie van dit document bleek dat erin gesteld werd dat de betreffende medische expertise op grond van een doorverwijzing van een rechercheur gebeurde, hetgeen niet overeen komt met uw stelling dat de expertise op vraag van uw vader en oom gebeurde. (CGVS p. 28) Geconfronteerd met deze uitermate belangrijke vaststelling stelt u dat u het niet weet en dat u er erg aan toe was. (CGVS p. 31) Wie die rechercheur was weet u niet. (CGVS p. 31) U verklaart voorts dat de voorgelegde convocatie bij u thuis onder de deur geschoven werd. (CGVS p. 18) Op de convocatie staat echter dat het persoonlijk afgeleverd werd waarna u stelt dat u niet weet hoe dit document afgeleverd werd. (CGVS p. 32) U herinnert het zich niet, en hebt het document zelfs niet bekeken. (CGVS p. 32) Geen van bovenstaande documenten, namelijk het huiszoekingsprotocol, medische expertise of de oproepingsbrief, kunnen de ongeloofwaardigheid waarmee uw asielrelaas behept is herstellen. Integendeel, de informatie in deze documenten die tegenstrijdig is met uw verklaringen alsook uw vage verklaringen omtrent de gebeurtenissen die deze documenten zouden moeten attesteren doen verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielproblemen.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan er op basis van de voornoemde redenen geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten waarop u uw asiel baseert. Er dient dus besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De overige documenten die u voorlegt kunnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. Uw rijbewijs, huwelijksakte, geboorteakte, en de geboorteakte van uw vrouw bewijzen op voldoende wijze uw identiteit en de identiteit van uw vrouw hetgeen niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal. De andere documenten, namelijk het medisch attest van uw vrouw en zoon zijn niet van die aard dat zij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas kunnen herstellen. Deze documenten stellen enkel vast dat uw vrouw lijdt aan een zenuwaandoening ten gevolge van een depressie en dat uw zoontje eveneens een zenuwaandoening heeft. Beide documenten maken geen vermelding van uw problemen of enig verband tussen deze aandoeningen en uw problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

- aangaande tweede verzoekster:

A. Feitenrelaas

U, een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, bent afkomstig uit Khasav-Yurt, Republiek Dagestan. U bent officieel gehuwd met M.(...) R.(...) (O.V. 7.519.590), met wie u een zoon heeft, M.(...) R.(...). Uw man en zoon verblijven eveneens in België.

Sinds 2003 werkte uw man als lijfwacht en chauffeur bij de vice-minister van Binnenlandse Zaken van Tsjetsjenië. Zijn problemen ontstonden naar aanleiding van drie telefoontjes van een vroegere vriend van hem die bij de rebellen vocht. In juli 2005 werd uw man een eerste maal ondervraagd naar aanleiding van die telefoontjes en na drie dagen terug vrijgelaten. Omwille van zijn verwondingen werd hij in het ziekenhuis opgenomen waar hij gedurende anderhalve maand gehospitaliseerd werd.

Echter, telkens wanneer er iets in de stad gebeurde, werd uw man opnieuw opgepakt en ondervraagd. Op 24 november 2011 vielen gemaskerde mannen in uniform het huis binnen en namen uw man mee. U werd door uw schoonvader naar uw ouders gebracht waar u tot aan uw vertrek naar België verbleef. Na de vrijlating van uw man werd er een medische expertise uitgevoerd in het ziekenhuis van Makhachkala waarna hij in het ziekenhuis van Khasav-Yurt opgenomen werd omwille van zijn verwondingen. Na zijn ontslag uit het ziekenhuis dook uw man onder bij zijn tante. In deze periode werd er eveneens een huiszoeking uitgevoerd bij jullie thuis en ontving uw man een convocatie. Uw schoonvader vroeg om hulp bij de organisatie 'SOS bescherming' maar zij konden enkel stellen dat het beter was dat u en uw man het land zouden verlaten. Op 30 mei 2012 vertrok u, uw man en kind richting België. U bent hier aangekomen op 5 juni 2012 en diende diezelfde dag uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw geboorteakte en een medisch attest, evenals een medisch attest van uw zoon. Uw man legt zijn rijbewijs, geboorteakte, huwelijksakte, convocatie, uittreksel van uw ziektegeschiedenis, medische expertise, en huiszoekingsprotocol voor.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op de problemen van uw echtgenoot, M.(...) R.(...) (O.V. 7.519.590). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en weigering van de status van subsidiaire bescherming omdat het asielaanvraag van uw echtgenoot niet geloofwaardig bleek. Bijgevolg kan ook, wat u betreft, niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing van uw man werd als volgt gemotiveerd:

"(...)."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot het toetsen van de materiële motivering. Verzoekers passen de elementen van de vluchtelingendefinitie toe en stellen dat zij zich buiten hun land van herkomst bevinden en een gegronde vrees voor vervolging hebben. Volgens verzoekers strookt de vastgestelde vaagheid van hun relaas niet met de realiteit. Met betrekking tot de naam van de strijdersvriend die eerste verzoeker niet kon noemen, wijzen verzoekers erop dat het een strijdersvriend betreft waarmee hij niet echt een hechte band heeft en die hij op de markt heeft leren kennen, waarbij ze verwijzen naar de desbetreffende passages uit het gehoorverslag. Verzoekers opperen ook dat eerste verzoeker van bij de kennismaking begrepen had dat zijn vriend een louche persoon was en geen intenties had om beter met hem bevriend te worden waardoor hij geen interesse had in zijn geboortedatum en zich deze dus niet meer kan herinneren. Met betrekking tot de overlijdensdatum van de vriend van eerste verzoeker stellen zij dat hij enkel op de hoogte was van het jaar en de plaats waar dit incident zich afspeelde, waarbij verzoekers er ook op wijzen dat deze gebeurtenis zich 6 jaar geleden heeft afgespeeld. Betreffende het gebrek aan details dat verzoekers verweten wordt over de twee arrestaties in 2007 en 2010 haalt eerste verzoeker

aan dat hij het moeilijk heeft om exacte data te onthouden omwille van het feit dat hij veel heeft meege- maakt en sommige gebeurtenissen al een hele tijd geleden zijn. Verzoekers wijzen er ook op dat die twee arrestaties “*geen echte ramp*” waren omdat hij in het verleden reeds tientallen malen opgeroepen was voor verhoren waardoor hij wist hoe het in zijn werk ging. Verder ontkennen verzoekers niet dat eerste verzoeker niet exact kan aanduiden welke dienst hem bij zijn arrestaties heeft meegenomen, maar dat hij zich wel herinnert dat het mannen met maskers waren gekleed in uniform. Hoogstwaarschijnlijk, zo vervolgen verzoekers, heeft de gebrekkige kennis van eerste verzoeker te maken met het feit dat hij niet op de hoogte is van de verschillende overheidsdiensten.

Met betrekking tot de borgsom die voor de vrijlating van eerste verzoeker op 24 november 2011 werd betaald, opperen verzoekers dat de vader van eerste verzoeker hem niet op de hoogte heeft gesteld van het bedrag of de persoon aan wie deze borgsom werd betaald om te vermijden dat eerste verzoeker zich schuldig zou voelen ten opzichte van zijn vader. Verzoekers voegen er nog aan toe dat eerste verzoeker zich niet kan herinneren dat er nog andere personen werden gearresteerd.

Aangaande de arrestatie van eerste verzoeker op 24 november 2011 geven verzoekers een overzicht van de feiten doorspekt met uittreksels uit het gehoorverslag om aan te tonen dat hij geen vage verklaringen heeft afgelegd. Verzoekers merken op dat gemaskerde mannen hem een document voorschotelden dat hij diende te ondertekenen met een bekentenis van een misdrijf waarbij medewerkers van de politie werden beschoten. Hierbij was eerste verzoeker niet op de hoogte van de details van de beschieting en vernam hij enkel via zijn belagers dat er agenten vermoord waren. Het zomaar oppakken van onschuldigen is een werkwijze die in de Russische Federatie veelvuldig wordt toegepast en waarvan eerste verzoeker ook het slachtoffer werd aangezien hij gedwongen werd om een bekentenis af te leggen. Tevens stippen verzoekers aan dat eerste verzoeker verschillende malen werd mishandeld en geslagen waaraan hij zware verwondingen en littekens overhield, maar gelukkig 's avonds vrijkwam dankzij een borgsom die door zijn vader werd betaald. Verzoekers herhalen hierbij dat zij niet weten aan wie de borgsom werd betaald, noch hoe hoog het bedrag was omdat zijn vader wilde vermijden dat eerste verzoeker zich schuldig zou voelen. Verzoekers delen mee dat zij nog pogingen gedaan hebben om van de vader van eerste verzoeker meer informatie te verkrijgen, maar dat dit niet gelukt is.

Naar aanleiding van de vage verklaringen met betrekking tot de huiszoeking werpen verzoekers in de eerste plaats op dat eerste verzoeker niet bij deze huiszoeking aanwezig was en ondergedoken leefde bij zijn tante waardoor hij er geen meer specifieke verklaringen over kan afleggen.

Wat de onwetendheid van eerste verzoeker betreft over de inhoud van de aan hem gerichte convocatie, stellen verzoekers dat eerste verzoeker het moeilijk heeft met de gebeurtenissen en geheugenproblemen heeft. Hierbij geven verzoekers aan dat er onlangs een nieuwe convocatie is toegekomen op het ouderlijk adres van eerste verzoeker en dat hij er alles aan doet om deze convocatie zo snel mogelijk in handen te krijgen.

Verzoekers stellen vervolgens dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de omstandigheden van het huwelijk tussen verzoekers bij hun vaststellingen betreffende de vaagheid van de verklaringen van tweede verzoekster. Hierbij verduidelijken verzoekers dat zij na de eerste arrestatie in 2007 geen gezinsleven meer hadden en slechts sporadisch contact hadden. Tweede verzoekster heeft volgens verzoekers tijdens haar gehoor aangegeven dat zij om gezondheidsredenen zo weinig mogelijk op de hoogte gesteld wilde worden van de situatie van haar echtgenoot.

Met betrekking tot de beschrijving van de uniformen die werden gedragen door de gemaskerde agenten die op 24 november 2011 overgingen tot de arrestatie van eerste verzoeker, stellen verzoekers dat hierover geen tegenstrijdige verklaringen werden afgelegd, maar verklaringen die in dezelfde lijn lagen aangezien eerste verzoeker van blauwe uniformen sprak, terwijl tweede verzoekster ervan uitging dat het om zwarte uniformen ging. Wat het opschrift op de uniformen betreft, stellen verzoekers dat tweede verzoekster zich niet meer herinnerde of er letters op de uniformen stonden, wat volgens hen niet verwonderlijk is aangezien zij door angst geen aandacht heeft geschonken aan de kledij en niet is blijven stilstaan maar onmiddellijk actie heeft ondernomen om te kijken of hun minderjarige kindje nog in veiligheid was. Aangaande de ontmoeting na de arrestatie van eerste verzoeker, waarbij tweede verzoekster stelde dat zij zich niet meer herinnerde waar en wanneer ze eerste verzoeker terugzag, merken verzoekers op dat het hier evenmin een tegenstrijdigheid betreft, maar dat tweede verzoekster zich omwille van haar geestestoestand niet meer alles kan herinneren. Hierbij geven verzoekers aan dat eerste verzoeker in deze periode slechts eenmaal telefonisch contact heeft gehad met tweede verzoekster waardoor het logisch is dat tweede verzoekster zich dit niet meer herinnerde en dat er voor het overige geen contact meer is geweest omdat eerste verzoeker ondergedoken zat en tweede verzoekster van haar ouders geen contact meer mocht hebben.

Ingevolge de vaststelling van de commissaris-generaal dat eerste verzoeker verklaarde niet aanwezig te zijn geweest bij de huiszoeking terwijl uit het neergelegde protocol blijkt dat de huiszoeking in zijn aanwezigheid heeft plaatsgevonden, benadrukken verzoekers dat hij niet aanwezig was en hij het protocol slechts achteraf heeft ondertekend. Tegen de opmerking van de commissaris-generaal dat de a

posteriori-ondertekening van het huiszoekingsprotocol geen nut heeft, brengen verzoekers in dat dit wel degelijk een doel heeft. Eerste verzoeker werd, zo verhelderen verzoekers, gedwongen om het huiszoekingsprotocol te ondertekenen om te vermijden dat anderen in de Russische Federatie problemen zouden kennen.

Verzoekers citeren rechtspraak over de gronden en de aard van de daden van vervolging en herhalen hun asielrelaas waarbij zij besluiten dat zij omwille van de problemen van eerste verzoeker geen andere keuze hadden dan hun land van herkomst te verlaten.

Verzoekers wijzen er ook op dat zij de bescherming van de autoriteiten in hun land van herkomst niet kunnen inroepen aangezien zij immers door deze overheidsdiensten gezocht worden.

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de Richtlijn 2004/83 van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) en van de materiële motiveringsplicht. Verzoekers brengen in herinnering dat de asielinstanties vanaf oktober 2006 automatisch een onderzoek naar de bijkomende bescherming voeren, maar volgens verzoekers wordt in de bestreden beslissing onvoldoende geargumenteed waarom zij hiervoor niet in aanmerking komen waardoor zij zich niet op een adequate manier kunnen verdedigen tegen deze weigering. Verzoekers verwijzen naar de definitie van subsidiaire bescherming en citeren het Human Rights Report van het Amerikaanse Department of state van maart, 2010, het Algemeen Ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van januari 2012, het Reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken van juli 2012, een jaarrapport van Amnesty International van 2012 over de Russische Federatie, een webtekst van Artsen Zonder Grenzen en het rapport van Human Rights Watch van 2010. Verzoekers stellen dat zij bij terugkeer naar hun land van herkomst blootgesteld zullen worden aan mensenrechtenschendingen omdat de huidige onveiligheid in Tsjetsjenië niet kan worden genegeerd.

Bij aangetekend schrijven van 17 september 2012 voegen verzoekers extra stukken toe, met name een convocatie van 25 juni 2012 voor eerste verzoeker en een medische attesten betreffende tweede verzoekster en de zoon van verzoekers.

2.2. Beide door verzoekers aangevoerde middelen worden hieronder gezamenlijk behandeld.

2.3. Het door verzoekers aangevoerde tweede middel is niet ontvankelijk voor zover daarin de schending wordt opgeworpen van de Kwalificatierichtlijn. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 29 november 2006, nr.165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoekers blijven echter in gebreke precies aan te duiden welke bepaling uit de Kwalificatierichtlijn zij geschonden achten en op welke wijze deze geschonden zou zijn.

2.4. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, die ten aanzien van eerste verzoeker wordt genomen, wordt gewezen op de vaagheid van zijn verklaringen over zijn voormalige strijdsvriend en over de exacte data, de aanleiding en de omstandigheden van zijn arrestaties in 2007 en 2010 en de dienst die verantwoordelijk was voor deze arrestaties. Ook met betrekking tot de aanleiding voor de arrestatie van 24 november 2011 en de wijze waarop zijn vader hem had vrijgekocht, legde eerste verzoeker volgens de commissaris-generaal vage verklaringen af. In de bestreden beslissing wordt ook gewezen op de vage verklaringen van eerste verzoeker over het contact dat zijn vader had met de organisatie SOS Bescherming, over de huiszoeking die plaatsvond toen hij ondergedoken was en over de convocatie die hij toen ontvangen had. De commissaris-generaal leidt uit deze vaagheid de ongeloofwaardigheid van het relaas af. Verder stelt de commissaris-generaal vast dat ook de verklaringen van tweede verzoekster bijzonder vaag waren en dat er tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen de verklaringen van beide verzoekers, met name over de uniformen van de mannen die de arrestatie op 24 november 2011 uitvoerden, over het moment waarop verzoekers elkaar na de arrestatie terugzagen en over het telefonisch contact dat zij hadden tijdens deze periode. Daarenboven stelde de commissaris-generaal vast dat er tegenstrijdigheden bestonden tussen de verklaringen van eerste verzoeker en de documenten die hij ter staving had neergelegd, onder andere met betrekking tot zijn aanwezigheid bij de huiszoeking, waarbij eerste verzoeker stelt dat hij het "*post factum*" heeft ondertekend. Ook werd met betrekking tot het medisch expertiseverslag vastgesteld dat de expertise niet werd aangevraagd door zijn vader en zijn oom, zoals verzoeker had beweerd en dat de convocatie, waarvan eerste verzoeker beweerde dat ze onder de deur werd geschoven, persoonlijk werd afgeleverd. Verder wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat de loutere Tsjetsjeense origine en de afkomst uit Dagestan niet kunnen volstaan om als vluchteling

te worden erkend. Ten slotte wordt met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet gesteld dat de algemene veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat er voor burgers een reëel risico op ernstige schade bestaat als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. In de beslissing naar aanleiding van de asielaanvraag van tweede verzoekster wordt gesteld dat haar asielaanvraag gebaseerd is op het relaas van haar echtgenoot en worden de motieven van de beslissing die in zijn hoofd werd genomen integraal hernomen.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij duidelijke verklaringen aflegt over de elementen die de kern van zijn asielaanvraag raken. Verzoekers betwisten niet dat hun problemen veroorzaakt worden door de contacten die eerste verzoeker had met S. A., waardoor van hen mag worden verwacht dat ze in staat zijn van deze persoon een aantal basisgegevens mee te delen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat eerste verzoeker verklaarde dat hij bevriend was met S. A. en problemen kreeg met de autoriteiten omdat zijn telefoonnummer met hem werd gelinkt (stuk 10A, Vragenlijst DVZ eerste verzoeker, p. 2). Eerste verzoeker gaf aan dat hij tussen 2000 en 2003 geregeld contact had met S. A., maar hij is blijkens het gehoorverslag niet zeker van diens volledige naam, kent zijn geboortedatum niet, weet niet bij welke groepering hij zich had aangesloten en bleek evenmin goed op de hoogte van de datum van zijn overlijden (stuk 5A, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker 28 juni 2012, p. 23-24). Verzoekers nuanceren in hun middel de vriendschapsband van eerste verzoeker met S. A. om de vaagheid van zijn verklaringen over deze persoon te rechtvaardigen. Ze opperen dat de vastgestelde vaagheid niet strookt met de realiteit, maar zij tonen niet aan dat de verklaringen van eerste verzoeker wel degelijk (voldoende) gedetailleerd zouden zijn. De redenen die verzoekers trachten aan te reiken voor de vaagheid van zijn verklaringen, zoals het feit dat hij niet echt een hechte band had met de betrokkene, dat het een louche persoon was waardoor hij hem niet beter wilde leren kennen en dat het overlijden van deze strijdersvriend van eerste verzoeker zich 6 jaar geleden heeft afgespeeld, volstaan niet omdat verzoeker deze toelichting reeds tijdens het gehoor had kunnen geven (cf. RvS 3 maart 2000, nr. 85 818) en bovendien van hem mag worden verwacht dat hij zich achteraf nader tracht te informeren over de persoon die aan de basis ligt van zijn problemen.

Hetzelfde geldt voor de verklaringen van verzoekers over de arrestatie van eerste verzoeker op 24 november 2011, die geleid heeft tot zijn onderduiken in december 2011 en zijn vlucht in mei 2012 (stuk 5A, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker 28 juni 2012, p. 28-29). Verzoekers beperken zich tot het herhalen van eerdere verklaringen, maar slagen er niet in de vastgestelde vaagheid ervan te ontkrachten. Verzoeker beweert valselyk te zijn beschuldigd van een beschieting, maar heeft het document dat hij diende te ondertekenen niet gelezen en kan niet exact zeggen wanneer dit incident plaatsvond en hoeveel slachtoffers er waren (Ibid., p. 25-26). Voor zover verzoekers kunnen worden gevolgd in hun stelling dat het oppakken van onschuldigen een gebruikelijke tactiek is van de autoriteiten in de Russische Federatie, mag van eerste verzoeker, zelfs indien hij zomaar als onschuldige zou zijn opgepakt, toch worden verwacht dat hij beter geïnformeerd is over de feiten die hem (ten onrechte) ten laste worden gelegd. Bij uitstek zou van verzoekers mogen worden verwacht dat zij op gedetailleerde wijze kunnen toelichten hoe de vrijlating na deze drieste arrestatie zou zijn bewerkstelligd. Uit het administratief dossier blijkt echter dat eerste verzoeker niet precies weet hoe zijn vader hem heeft vrijgekregen, noch hoeveel en aan wie een eventuele borgsom werd betaald en evenmin hoe zijn vader

kon weten wie hij met het oog op de vrijlating diende te contacteren (Ibid., p. 26-27). Het schuldgevoel van eerste verzoeker ten aanzien van zijn vader dat verzoekers thans opgeven als reden voor diens stilzwijgen ontslaat hen niet van hun verantwoordelijkheid om nadere informatie met betrekking tot de vrijlating in te winnen. De Raad wijst er ook op dat verzoekers louter poneren dat zij inspanningen hebben gedaan om meer informatie van de vader van eerste verzoeker te verkrijgen, maar zij tonen deze inspanningen niet aan. Het eventuele schuldgevoel weegt niet op tegen het belang van correcte informatie over hun vrijlating in het kader van hun asielrelaas. Verzoekers wijten de onwetendheid van tweede verzoekster ook aan hun gezinssituatie en het feit dat zij sedert 2007 niet meer samenleefden. Los van het feit dat van tweede verzoekster mag worden verwacht dat zij beter geïnformeerd is over de problemen van haar echtgenoot, zelfs indien zij feitelijk gescheiden leefden, kan niet worden ingezien waarom tweede verzoekster tijdens haar gehoor de feitelijke scheiding niet opgaf als reden voor haar onwetendheid. Bijkomend merkt de Raad op dat de afwezigheid van zijn echtgenote niet van aard is om de vaagheid van de verklaringen van eerste verzoeker over de feiten die hij zelf heeft meegemaakt op te heffen. De Raad merkt terloops op dat verzoekers niets inbrengen tegen de opmerking van de commissaris-generaal dat eerste verzoeker niet nader kan toelichten welke concrete stappen de organisatie "SOS Bescherming" in zijn dossier heeft gezet. In elk geval kan uit het geheel van de vastgestelde vaagheden terecht worden besloten dat de verklaringen van verzoekers weinig geloofwaardig overkomen.

2.7. Het is redelijk te verwachten dat bepalende gebeurtenissen in het geheugen gegrift zouden zijn, aangezien zij een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en bovendien van determinerende invloed geweest zijn op verzoekers' verdere leven en zelfs mee de aanleiding van hun vlucht vormden. De commissaris-generaal stelde echter vast dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen aflegden over de kleur van en het opschrift op de uniformen van de agenten die op 24 november 2011 bij hen binnenvielen (stuk 5A, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker 28 juni 2012, p. 25; stuk 5B, gehoorverslag CGVS tweede verzoekster 28 juni 2012, p. 9). Verzoekers minimaliseren de vastgestelde tegenstrijdigheid over de kleur van de uniformen van de agenten door te stellen dat de verklaringen in dezelfde lijn lagen. Tweede verzoekster geeft ook aan dat zij geen aandacht heeft geschonken aan de kledij en het opschrift omdat zij naar haar kind ging kijken. De Raad stelt vast dat verzoekers op dit punt kunnen worden gevolgd en dat deze tegenstrijdigheid niet van doorslaggevende aard is, maar merkt tegelijk op dat de motivering van de bestreden beslissingen als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319). In het licht hiervan is het veel belangrijker dat de verklaringen van verzoekers eveneens uiteenlopen over de vraag wanneer tweede verzoekster haar echtgenoot na zijn arrestatie terugzag en over de contacten die zij onderling hadden gedurende de periode dat eerste verzoeker ondergedoken leefde. Uit het administratief dossier blijkt dat eerste verzoeker verklaarde dat hij zijn echtgenote thuis terugzag na zijn arrestatie en daaropvolgend ziekenhuisverblijf (stuk 5A, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker 28 juni 2012, p. 27). Tweede verzoekster verklaarde daarentegen dat zij eerste verzoeker pas terugzag toen men haar kwam oppikken bij haar ouders om naar België te vertrekken (stuk 5B, gehoorverslag CGVS tweede verzoekster 28 juni 2012, p. 10). Verzoekers schrijven deze tegenstrijdigheid toe aan de geestestoestand van tweede verzoekster die maakt dat zij zich niet alles meer kan herinneren. Hierbij dient te worden opgemerkt dat de commissaris-generaal verzoekster geen onwetendheid verwijt, maar een manifeste tegenstrijdigheid. Ook de bewering dat tweede verzoekster zich het eenmalig telefonisch contact gedurende de periode dat haar echtgenoot ondergedoken leefde, niet meer herinnerde, strookt niet met haar verklaringen zoals die blijken uit het administratief dossier aangezien zij niet zozeer blijf gaf van onwetendheid doch meermaals en uitdrukkelijk ontkende dat zij nog (telefonisch) contact met hem had in die periode (stuk 5B, gehoorverslag CGVS tweede verzoekster 28 juni 2012, p. 11). Verzoekers slagen er in elk geval niet in een aanvaardbare verklaring aan te reiken voor de vastgestelde tegenstrijdigheden, waardoor de geloofwaardigheid van hun asielrelaas aangetast blijft.

2.8. De Raad dient verder te benadrukken dat van een kandidaat-vluchteling verwacht wordt dat deze belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, gezien kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop of de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan. Uit het gehoorverslag blijkt dat eerste verzoeker niet in staat is nader te specificeren wanneer in 2007 en 2010 hij werd gearresteerd en door welke dienst hij werd meegenomen (stuk 5A, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker 28 juni 2012, p. 24). Het verweer van verzoekers dat eerste verzoeker veel heeft meegemaakt en zich daarom niet alles meer herinnert, kan niet worden aanvaard aangezien niet met stukken wordt gestaafd dat de geheugen-

functie van eerste verzoeker werkelijk zou zijn aangetast. Bovendien kan eerste verzoeker op het jaartal na zelfs niet aangeven in welke maand of welk seizoen hij werd aangehouden, waardoor aan de geloofwaardigheid ervan kan worden getwijfeld. De Raad merkt ook op dat verzoeker van deze arrestaties geen melding had gemaakt bij het opmaken van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 10 A, Vragenlijst DVZ 8 juni 2012, p. 2). Bovendien relativiseren verzoekers de ernst van de arrestaties waar ze deze “geen echte ramp” noemen waardoor ze ook niet als vervolging of ernstige schade in asielrechtelijke zin kunnen worden gekwalificeerd.

2.9. Documenten hebben slechts bewijswaarde wanneer ze worden ondersteund door geloofwaardige verklaringen. Verzoekers legden ter gelegenheid van hun asielaanvraag een heel aantal documenten neer (stuk 13, Documenten), waaronder het protocol van een huiszoeking en een convocatie. Verzoekers houden in hun verzoekschrift vol dat eerste verzoeker niet aanwezig was bij de huiszoeking die nochtans volgens het neergelegde protocol op 10 maart 2012 in zijn aanwezigheid werd uitgevoerd. Hierbij herhalen verzoekers dat hij nadien gedwongen werd om dit document te ondertekenen. De Raad treedt de verwerende partij bij waar zij in de beslissing stelt dat dit volkomen nutteloos is. Verzoekers stellen thans weliswaar dat eerste verzoeker verplicht werd dit document achteraf te ondertekenen om te vermijden dat anderen in de Russische Federatie problemen zouden kennen, maar deze bewering wordt niet in het minst verhelderd of gestaafd. De Raad merkt overigens op dat niet kan worden ingezien waarom aan de overige inhoudelijke elementen van dit document betreffende de huiszoeking wel bewijswaarde zou moeten worden gehecht als er met betrekking tot het aspect van de aanwezigheid van verzoeker alleen al sprake zou zijn van schrifftevalsing.

Er mag bovendien worden verwacht dat een asielzoeker op de hoogte is van de inhoud van de stukken die hij neerlegt ter ondersteuning van zijn asielaanvraag. Eerste verzoeker legde een convocatie neer, maar hij legt hierover verklaringen af die niet overeenstemmen met de inhoud van het stuk, onder meer betreffende de wijze van bezorging. Daarnaast spreidt eerste verzoeker een verregaande onwetendheid tentoon over de dienst waarbij hij zich moest aanmelden en de hoedanigheid waarin hij werd opgeroepen (stuk 5A, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker 28 juni 2012, p. 18-19). De geheugenproblemen die verzoekers thans inroepen, doen geen afbreuk aan het feit dat van eerste verzoeker mag worden verwacht dat hij de inhoud van de door hem neergelegde stukken kent. De Raad merkt voorts op dat verzoekers niets inbrengen tegen de in het medisch expertiseverslag vastgestelde anomalieën en vervalsingen die in ernstige mate hun geloofwaardigheid op de helling zetten.

De stukken die op 17 september 2012 per aangetekend schrijven aan de Raad werden overgemaakt, kunnen de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas niet ombuigen. De convocatie voor een gehoor op 27 juni 2012 vermeldt niet om welke reden eerste verzoeker als getuige wordt opgeroepen zodat op grond hiervan niet kan worden aangenomen dat de vrees van verzoekers nog steeds actueel is, zoals zij in hun schrijven aanvoeren. De neergelegde medische attesten nemen de vorm aan van ongedateerde, handgeschreven stukken, waarin bovendien de voornaam van tweede verzoekster niet correct is weergegeven. Ter terechtzitting merkt de vertegenwoordiger van het Commissariaat-generaal op dat deze documenten enkel kopieën zijn waaraan geen bewijswaarde kan worden gehecht en dat in de medische attesten wordt gesproken van “organische letsels” en van “een organische verwonding van het centrale zenuwstelsel”, zonder dat uitsluitel wordt geboden over de oorzaak ervan. Bijgevolg kan het medisch attest op naam van het kind niet als bewijs gelden voor het feit dat het kind lijdt onder stress omwille van het op hardhandige manier meenemen van zijn vader door de Russische veiligheidsdienst en laat het attest over tweede verzoekster niet toe te besluiten dat zij omwille van stress niet in staat zou zijn om deugdelijke verklaringen af te leggen. Bovendien lijken de termen “organische” letsels/verwonding een functionele aandoening uit te sluiten.

2.10. De overweging van verzoekers dat zij de bescherming van de autoriteiten van hun land van herkomst niet kunnen inroepen omdat zij gezocht worden door de overheidsdiensten doet niet ter zake aangezien de bestreden beslissing gestoeld is op de ongeloofwaardigheid van hun asielrelaas en niet op het verzuim om de lokaal aanwezige bescherming in te roepen.

2.11. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas kunnen verzoekers zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoekers citeren een reeks documenten over de mensenrechtenschendingen en onveiligheid in de Noordelijke Kaukasus. Hierbij halen verzoekers ook het reisadvies aan van de FOD Buitenlandse Zaken waarbij de

Raad opmerkt op dat dit in casu irrelevant is daar het niet slaat op verzoekers' concrete situatie doch slechts bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van zijn land van herkomst (cf. RvS 25 september 2007, nr. 174.848) en geen leidraad vormt voor asielinstanties die zijn belast met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van asielzoekers. De overige rapporten beschrijven de veiligheidstoestand in de Noordelijke Kaukasus. Uit deze algemene informatie kan niet worden afgeleid dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, aangezien deze bepaling betrekking heeft op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, <http://curia.europa.eu>, §32), terwijl uit wat hierboven werd gesteld is gebleken dat het relaas van verzoekers ongelooftwaardig is.

2.12. Voor zover verzoekers op basis van de door hen geciteerde rapporten wensen aan te tonen dat er in Dagestan een situatie van willekeurig geweld bestaat zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de door verzoekers verstrekte informatie spoort met de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 14, Landeninformatie, SRB, Algemene en veiligheidssituatie, Dagestan, CEDOCA, 27 februari 2012) waaruit blijkt dat er actueel geen sprake meer is van een open oorlog, maar van gerichte acties van de kant van de rebellen en de autoriteiten waarbij een begrensd aantal burgerslachtoffers vallen. Ondanks een relatieve stijging van het aantal burgerslachtoffers, is de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld waardoor de commissaris-generaal rechtsgeldig kon besluiten dat er actueel voor burgers in Dagestan geen reëel risico op ernstige schade bestaat in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. De aan het verzoekschrift toegevoegde rapporten tonen niet aan dat er actueel in Dagestan wel degelijk sprake is van "*willekeurig geweld*" in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.13. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN